

Arrest

nr. 130 659 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) van 13 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat CHATCHATRIAN, die loco advocaat Pieter-Jan STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(..)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene kwam dd.13.01.2014 aan in België in het bezit van een visum type D gezinshereniging dat zij verkreeg op basis van haar huwelijk met de heer B. A. (..) van Algerijnse nationaliteit geboren dd 22.10.1980. Deze laatste legde dd 21.04.2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af met de Belgische onderdane D. S. (..), geboren dd 08.09.1962, en werd op basis van deze relatie in het bezit gesteld van een F- kaart geldig tot 20.09.2015. Vervolgens werd de wettelijke samenwoning stopgezet dd 10.06.2013 en werd het huwelijk met betrokkene (in Algerije voltrokken) overgeschreven in het Rijksregister dd 26.03 2013. Reeds dd. 24.03.2014 bood betrokkene zich aan bij de gemeente Alveringem om de ambtenaar van de burgerlijke stand in kennis te stellen van de verandering van haar hoofdverblijfplaats komende van de (..) met als nieuw adres (..) waar tevens de Belgische onderdaan D. M. N. (..) geboren 31.12.1948 ingeschreven staat.

Betrokkene geeft aan dat huiselijke problemen (mogelijk met psychisch / fysisch geweld) aan de basis ligt van het einde van de samenwoning met haar kersverse echtgenoot, en dat er in dit kader verklaringen werden afgelegd bij de bevoegde politiediensten. Onze dienst vroeg dd 26.03.2014 bewijzen op van intrafamiliaal geweld en verkreeg een medisch verslag van dokter / psychiater P.Kindts / Augustinus ziekenhuis Veurne dd 01 03 2014 waaruit blijkt:

-Reden van opname van 18.02.2014 tot en met 28.02.2014 : depressieve klachten, gespannen, geen koorts, waarbij zij gewag maakt van een agressieve houding van haar man; ze zou zijn uitgehuwelijkt en deze problemen zouden aan de basis liggen van de huishoudelijke problemen en feitelijke scheiding.

-Evolutie hospitalisatie: geleidelijke verbetering van het toestandbeeld, patiënte gaat naar geboorteland voor familiereünie.

Behandeling. Ondersteunende psychotherapie, alhier ook begeleiding van de sociale dienst.

Uit het medisch verslag kan er worden afgeleid dat betrokkene psychische problemen heeft, verder werden er geen bewijzen overgebracht die huishoudelijk geweld aantonen of die aantonen dat betrokkene een speciale bescherming in België nodig heeft, bijvoorbeeld door een opvang in een vluchthuis voor vrouwen, etc. Betrokkene kan in België worden opgevolgd door een sociale dienst, er wordt niet aangetoond dat deze verdere behandeling niet voorzien kan worden in haar land van herkomst, in casu Algerije.

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is 13.01.2014 weegt de duur van haar verblijf niet op tegen het verlengen en het behouden van het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot. Tevens kan niet aangenomen worden dat familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 5 maanden in België. Betrokkene is 27 jaar en verbleef - het verblijf van enkele maanden in België buiten beschouwing gelaten - haar hele leven in België haar integratie en opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar integratie en banden met haar land van herkomst.

De A- kaart van betrokkene met als geldigheidsduur 27.01.2015 dient te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis : betrokkene heeft geen verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond en regelmatig verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alsook de schending van artikel 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"In de bestreden beslissing valt te lezen:

(..)

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Zoals reeds in de feiten uiteengezet, was verzoekende partij wel degelijk het slachtoffer van psychisch geweld. Zij werd immers 10 dagen opgenomen in het ziekenhuis met zware depressieve klachten omwille van de agressieve houding van haar echtgenoot.

Verwerende partij stelt verkeerdelijk in de thans bestreden beslissing dat er geen bewijzen voorhanden zouden zijn om het huishoudelijk geweld aan te tonen.

Verzoekende partij begrijpt niet dat een spoedopname van 10 dagen omwille van zware depressieve klachten tengevolge van haar huwelijk niet zouden kunnen volstaan als bewijs van huishoudelijk (psychisch) geweld.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij hier zeer onredelijk te werk is gegaan. Mocht verzoekende partij fysische klachten hebben gehad dan zou er wellicht geen einde gesteld worden aan haar verblijf. Verwerende partij gaat hier volledig voorbij aan het feit dat psychische klachten wellicht meer schade berokkenen aan een individu dan fysische klachten. Ook het helingsproces gebeurt in een andere tijdspanne.

Verzoekende partij is niet één, maar tien dagen opgenomen in het ziekenhuis omdat zij er mentaal helemaal doorzat. Zij kon het gedrag van haar man niet meer aan en zette dan ook de logische stap om te verhuizen ver weg van de boosdoener.

Verwerende partij stelt verkeerdelijk in de thans bestreden beslissing dat de ziekenhuisopname van 10 dagen omwille van psychische problemen niet als bewijs zouden gelden van huishoudelijk geweld.

II.1.4. Verzoekende partij meent dat er in casu toepassing kan gemaakt worden van artikel 11, §2 vierde en vijfde lid (eigen onderlijning):

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

II.1.5. Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat zij het slachtoffer was van huishoudelijk geweld.

De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

2.3. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet langer een huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Zij meent evenwel dat geen einde kon gesteld worden aan haar verblijf omdat zij het bewijs geleverd heeft slachtoffer te zijn van psychisch geweld binnen het huwelijk.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 26 maart 2014 verzoekende partij erop attent heeft gemaakt dat zij geen bewijzen van interfamiliaal geweld heeft ontvangen. Op 28 maart 2014 maakt verzoekende partij alsnog een medisch attest over van dr. Kindts waaruit blijkt dat zij gedurende 10 dagen - van 18/02/2014 tot en met 28/02/2014 – was opgenomen in het ziekenhuis ondermeer omwille van cystitis waarbij zij tevens verklaarde depressieve klachten te hebben omwille van de agressieve houding van haar echtgenoot. Zij maakte gewag van het volgende: “Hij is een gescheiden man van Algerijnse afkomst die reeds enkele jaren in België verblijft. Zij werd naar verluidt door haar familie aan hem uitgehuwelijkt in haar land enkele maanden geleden en kwam een maand geleden naar België” Als diagnose werd gesteld: “Angstige depressie. Cystitis”.

2.5. Artikel 11, § 2, geeft aan dat de situatie van personen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, met inbegrip van seksueel misbruik, in het bijzonder in overweging wordt genomen door de minister of diens gemachtigde in het kader van het onderzoek van hun situatie op grond van deze bepaling (Parl. St., Kamer, 2005-2006, 51,2478-001,62).

2.6. In casu blijkt dat verweerder het voorgelegde medisch attest in overweging heeft genomen en dienaangaande als volgt gemotiveerd heeft: “Betrokkene geeft aan dat huiselijke problemen (mogelijk met psychisch / fysisch geweld) aan de basis ligt van het einde van de samenwoning met haar kersverse echtgenoot, en dat er in dit kader verklaringen werden afgelegd bij de bevoegde politiediensten. Onze dienst vroeg dd 26.03.2014 bewijzen op van intrafamiliaal geweld en verkreeg een medisch verslag van dokter / psychiater P.Kindts / Augustinus ziekenhuis Veurne dd 01 03 2014 waaruit blijkt:

-Reden van opname van 18.02.2014 tot en met 28.02.2014 : depressieve klachten, gespannen, geen koorts, waarbij zij gewag maakt van een agressieve houding van haar man; ze zou zijn uitgehuwelijkt en deze problemen zouden aan de basis liggen van de huishoudelijke problemen en feitelijke scheiding.

-Evolutie hospitalisatie: geleidelijke verbetering van het toestandsbeeld, patiënte gaat naar geboorteland voor familiereünie.

Behandeling. Ondersteunende psychotherapie, alhier ook begeleiding van de sociale dienst.

Uit het medisch verslag kan er worden afgeleid dat betrokkene psychische problemen heeft, verder werden er geen bewijzen overgebracht die huishoudelijk geweld aantonen of die aantonen dat betrokkene een speciale bescherming in België nodig heeft, bijvoorbeeld door een opvang in een vluchthuis voor vrouwen, etc. Betrokkene kan in België worden opgevolgd door een sociale dienst, er wordt niet aangetoond dat deze verdere behandeling niet voorzien kan worden in haar land van herkomst, in casu Algerije.” Gelet op de inhoud van het voorgelegde medisch attest, waaruit enkel blijkt dat verzoekende partij werd opgenomen ondermeer omwille van depressieve klachten waarbij zij aangaf dat dit te wijten was aan de agressieve houding van haar man, zonder dat enig huishoudelijk geweld ook maar door enig verder stuk objectief gestaafd wordt, alsook de vaststelling dat uit niets blijkt dat verzoekende partij een speciale bescherming in België nodig heeft, is het geenszins kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelt dat de door de verzoekende partij voorgehouden huiselijke problemen niet verantwoord zijn dat haar verblijfsrecht wordt verdergezet. Met haar bloot betoog dat fysische klachten wel tot een verderzetting van het verblijfsrecht zouden geleid hebben, gaat zij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waarom de in casu aangevoerde problemen niet kunnen leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. De Raad benadrukt dat artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt “De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.” Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder in casu nagegaan is of de door verzoekende partij aangebrachte gegevens het behoud van het verblijfsrecht kunnen verantwoorden. Verweerder heeft uitvoerig gemotiveerd waarom dit niet het geval is. Zoals uit de bespreking hoger blijkt kan de Raad deze bevindingen geenszins kennelijk onredelijk achten.

2.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Zoals blijkt uit de bespreking hoger ligt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voor.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Ook heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij in België. Zij volgt alhier immers ondersteunde psychotherapie en krijgt tevens begeleiding van de sociale dienst (Cf. Stuk 3: medisch verslag Dr. P. Kindts Neuropsychiater dd. 01.03.14).

II.2.2. Nochtans legt ook Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de verplichting op om bij - onder andere - een intrekking van een verblijf, een evenredigheidstoets uit te voeren:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verwerende partij heeft nagelaten een evenredigheidstoets uit te voeren en heeft dus geenszins rekening gehouden met de hierboven opgesomde elementen.

Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op het kort verblijf van verzoekende partij, maar heeft geen rekening gehouden met haar gezondheidstoestand, culturele en sociale banden in België.

Verzoekende partij heeft in haar relatief kort verblijf nochtans veel verwezenlijkt. Zo behaalde zij 85% voor de opleiding Nederlands en heeft zij gewerkt in België (Cf. Stuk 4 – bewijs opleiding Nederlands en werk). Verzoekende partij is op heden het slachtoffer van huishoudelijk geweld, waardoor al haar geleverde inspanningen tot integratie in België teniet worden gedaan.

II.2.3. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn.”

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In weerwil tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij. Immers, waar verzoekende partij voorhoudt dat zij psychotherapie en begeleiding van de sociale dienst krijgt, blijkt dat verweerder dienaangaande geoordeeld heeft dat niet aangetoond wordt dat de behandeling niet kan voorzien worden in het land van herkomst. Verzoekende partij laat deze motivering ook volledig ongemoeid. Verder heeft verweerder tevens geoordeeld dat: *“Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is 13.01.2014 weegt de duur van haar verblijf niet op tegen het verlengen en het behouden van het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot. Tevens kan niet aangenomen worden dat familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van 5 maanden in België. Betrokkene is 27 jaar en verbleef - het verblijf van enkele maanden in België buiten beschouwing gelaten - haar hele leven in België haar integratie en opgebouwde banden in België kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar integratie en banden met haar land van herkomst.”* Het loutere feit dat verzoekende partij één opleiding Nederlands heeft gevolgd en 1 dag in België heeft gewerkt, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de vaststellingen dat haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kan worden met haar integratie en banden in het land van herkomst waar zij gans haar leven verbleven heeft, dit in tegenstelling tot haar verblijf in België dat maar enkele maanden geduurd heeft.

2.12. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van het eerste middel. Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER